

Nemzetiségi kérdés

VISSZHANG - LIII. évfolyam 42. szám, 2009. október 16.

Alig telt el pár nap írásom megjelenése után (TGM: „[Nemzetiségi kérdés újra](#)”, *Élet és Irodalom*, 2009. október 9.), s nyilvánosságra hozták, hogy Václav Klaus, a Cseh Köztársaság elnöke csak avval a föltétellel írja alá a Lisszaboni Szerződést - amelyet én (egészen más okokból) szintén ellenzek - , hogy záradékot biggyeszthet hozzá, amely lehetővé teszi Csehország (és implicite Szlovákia) számára, hogy minden körülmények között hatályban tarthassa a Beneš-dekrétumokat, amelyek minden joguktól megfosztották az egykori Csehszlovák Köztársaság (ČSR) és az egykori Csehszlovák Szocialista Köztársaság (ČSSR) német és magyar származású állampolgárait, beleértve a személyes tulajdonhoz fűződő jogaikat. Klaus köztársasági elnök nyilván tudja, hogy (1) a Lisszaboni Szerződés természetesen nem visszamenőleges hatályú, tehát az Európai Szociális Charta (a Szerződés része) sajnos nem érvényteleníti a német és magyar nemzetiségű egykori csehszlovák állampolgárok jogfosztását, így nem teremt sajnos jogalapot kárpótlásukra, és azt is, hogy (2) ezt a záradékot jóvá kellene hagynia a 27 EU-tagállam mindegyikének, s ezt valószínűleg sem Ausztria, sem Magyarország nem tenné meg (az osztrák külügyminisztérium már hétfőn, október 12-én bejelentette ezt) , de számos más európai parlamentről se nagyon képzelhető el, hogy belenyugodjék. Klaus elnöknek evvel kétféle célja van: először az, hogy ürügyet találjon beleegyezésének halogatására legalább a csehországi Alkotmánybíróság döntéséig, másodsor pedig az - ami roppantul visszatetsző - , hogy le akarja szögezni: a mai Cseh Köztársaság is tisztán szláv állam (tehát *etnikai* állam, nem pedig nemzetállam!), ami lehet történeti tény, de ellentmond a nemzetközi jognak és a második világháború után meggyökeresedett kritériumrendszernek, amely leírja, hogy melyek valamely területi állam ismérvei, s az etnikai állam tulajdonságait nem engedélyezi. A csehországi és bevándorolt romákkal szemben gyakorolt cseh jogpolitika mintha arra utalna - hasonlóképpen más európai államokéhoz -, hogy a cseh állam (is) komolyan veszi az etnikai jelleget, s nemcsak a múlt vonatkozásában. Ennél rosszabb jelzést Václav Klaus nem is adhatott volna, de Silvio Berlusconi, Umberto Bossi, Nicolas Sarkozy és Brice Hortefeux (valamint Morvai Krisztina) Európájában ez nem meglepő. Nem meglepő, de azért disznóság.

A kelet-európai sajtóban (az ún. „baloldali” sajtóban is) érthetetlen módon agyonünnepelt Angela Merkel (hivatalban lévő és kijelölt németországi szövetségi kancellár) pártja, a CDU/CSU alkotmánymódosítást javasol, amely diszkréten bevezeti az államnyelvet, ebben a lapidáris stílusban: „Die Sprache der Bundesrepublik ist deutsch.”